právní účinky dřívějšího rozhodnutí. Není tedy obnovy v právnickém smyslu tam, kde by takové učinky byly odklizeny v ů l í s t r a n a nemůže býti řeči o obnově, kde by nešlo o odklizení p r á v n í c h ú č i n k ů. Zdali tyto účinky zasahují také ve správní sféry osob třetích nebo jen toho, kdo o obnovu zakročil, jest pro otázku zásadní přípustnosti obnovy zcela nerozhodno. Nemůže tedy ani okolnost, že někdo nabyl z dřívějšího rozhodnutí subjektivních práv, býti na závadu obnově řízení, jsou-li tu jinak dány předpoklady pro ni; — b) že obsah protokolu o schůzi (okr. nem. pokl.) není rozhodným pro průběh jednání této schůze; zápis o usnesení jest sice dokladem o průběhu jednání, ale dokladem takovým, jenž může býti vyvrácen jinými důkazy. Nabídl-li proto stěžovatel důkaz svědky pro své tvrzení obsahu protokolu odporující, nebo aspoň jím nepotvrzené, byl úřad oprávněn a, pokud o to tvrzení pokládal za rozhodné, i povinen provésti či připustiti důkaz o nesprávnosti nebo omylnosti zápisu. Hodnocení toho kterého průkazního prostředku jest ovšem v každém případě věcí úřadu a nemůže správním soudem věcně býti přezkoumáno. (§ 6. odst. 1 zák. o spr. s.).

Návrh, aby dělničtí tajemníci byli připuštěni k úřadu soudcovskému po dvouletém předchozím vzdělání, byl učiněn v zemském sněmu v Prusku, ale ministrem spravedlnosti odmítnut. D. J u r.-Z t g. (č. 13—14) označuje správně návrh za obzvláštní výhonek stranictví. Uznávajíc práci dělnických tajemníků i výsledky jejich práce praví: »Ale k výkonu soudnictví patří přece více než zkušenosti, jichž nabyli ve svém oboru. Výkon pravomoci je umění, jemuž se nutno učiti. Základ jeho musí tvořit znalost práva jakožto věda. Všechny podobné pokusy snažící se o to, aby mužové osvědčení v práci jisté strany byli k vůli tomu připuštěni i do soudnictví, jsou s to tento nejvyšší statek lidstva poškoditi. Nelze dosti důtklivě varovati před takovými experimenty. Zdaliž by některý z navrhovatelů svěřil svoje tělo někomu, kdo nemá studia lékařská?«

Jaké je soudnictví západoevropské podle úředního kalendáře ruského, o tom čteme ve vysoce zajímavém a poučném spisu Dra K r a m á ř e, R u s k á k r i s e (str. 339) toto: »Aby čtenář (sc. ruský) jejich kalendáře, který vzpomínal starých carských soudů, kde soudilo se jménem cara, přivykl jejich soudům voleným sověty, objasňuje mu po bolševicku, co jsou to mimoruské, západní soudy a říká mu: »Když chudák chce tam u soudu najíti ochranu proti boháči-násilníku, nenajde nic než příkoří. Soudcové tam jsou buď sami boháči, nebo jsou určeni od majitelů domů a kupců, aby chránili jejich pokoj a kapsy proti děiníkům.« Takto se po-